

Fuga de muncă

Apriga luptă pentru existență din timpul de față angajează energiile capabile de productivitate, ca să poată scoate la un liman corabia vieții, învâluită de valurile necazurilor.

Două categorii de oameni însă se strădănesc, în felul lor original, să nu înțeleagă chemarea vremii: trântorii și cerșetorii. Primii, beneficiarii afacerilor nerocose sau fericții moștenitori ai unor averi considerabile, ultimii, speculanții carității creștine. Și unii și alții fug de muncă, ca de un spectru hidos și înfricoșător.

Despre răstăfaliile vieții și profitătorii numai de bunurile ei, amăn pe altădată să revin asupra lor. Despre cerșetorii nevrednici de darurile asistenței sociale voi spune câteva cuvinte.

Morala religiei creștine se rezimă pe principiul fundamental al iubirii a-proștului. Ajutorarea celui lipsit, bolnav și neputincios este crezul acestei religii. Această ajutorare însă are limitele ei.

Când milostivirea sarakului duce la încurajarea lenei și corupției, atunci își pierde culoritul creștin și ajunge antisocială.

Boianii, infirmii, bătrânii neputincioși, merită toată sollicitudinea noastră. Și atât de mare este numărul lor încât bunătatea creștină nu poate alina în-deajuns suferințele lor.

Dar, când întâlniești oameni tineri, volnici, roși la față, întinzându-ți mâna și cerșind sfârșitul obolului, atunci un spirit de indignare te revoltă.

O femeie volnică mai zilele trecute implora la trecători obișnuita monedă sunătoare. Luată din scurt, răspunde că e văduvă și are copil acasă, muritori de foame.

— „Adă-mi fata la mine servitoare sau vine tu să lucrezi la mine”, fu răspunsul unei interlocutoare.

Ce credeți că a făcut falga cerșetore? A trecut mai departe supărată de propunerea auzită.

Mai bine să se sfârșească în mizerie decât să muncească. Mai onorabilă este cerșetoria de cât munca cinstită!

La Cimitirul din Valea Viei din localitate stau uneori cerșetorii la poartă, doi bărbați volnici, bine legați la trup și tari de cerbice, care puși la muncă, ar lucra cât patru, nu cât unul.

La anumite zile, la prânzirea morților, tot la acest cimitir năpădesc cu droaia goani, ligani și unele femei de pe la țară ori de la periferia orașului, multime care, ca vulturii, se rapid asupra primeaselor credincioșilor, încât nici poliția nu le mai poate stăpâni apucăturile hrăpărețe.

Iată pieava societății, cum se complăce a se țări în sârăcie și lene! Cât spor n'ar aduce brațele lor vânoase! Câte hoști nu s'ar stărpi din această triare a sârăcimii, capabili de muncă! Ajutați boianii și neputincioșii, dar nu încurajați lenea. Veți fi răspunzători de retele, pe care singuri indirect le pricinuți.

Pr. GH. VERȘESCU

RETROSPECTÂND SĂPTĂMÂNĂ

de VASILE DORNEANU

Nu-mi place „motto” în fruntea articolului și citatele în cuprinsul lui.

Fiindcă am impresia că un articol trăiește din citate, ca un muribund, întreținut cu baloane de oxigen. Dat fiind că adeseori citatele sunt inevitabile, articolul trebuie totuși să satisfacă o lege. Anume: ca el să fie cel puțin de două ori cât lungimea citatelor. Respectând această lege, îmi permit să pun și eu unul. Gustave Le Bon spunea: „Libertatea nu e de cele mai adeseori pentru om decât facultatea de a-și alege sclavia”. Poate că în consecvență cu acest dicton, visa d. Vaida fericirea libertății poporului românesc, într-o sclavie dulce, în sânul lui... Franz Ferdinand, după teribila de-viză: „Austria renaște...”

Cam asta e, în definitiv, și facultatea cetățeanului de a se putea muta unde vrea de Sf. Dumitru. În epoca asta de libertăți și drepturi fără cap, acordate cetățeanului, posibilitatea mutării e singura libertate rațională, care i-a mai rămas. Căci o libertate necondiționată e un non sens. Noțiunea implică pe aceia de limitare. Și libertatea mutării e condiționată, în abundență de: chirie, proprietar sau proprietăreasă, stația de tramvai, bodega din colț etc. Mutatul! Iată un deliciu, de care e privat săteanul, el fiind apanagiul târgoveților. Mai ales, a târgoveților! E un fel de boală. Orășanca, dacă n'a putut să-și schimbe domiciliul, răscolește, măcar, casa.

Unde-i oglinda, pune icoana; unde-i patul, pune lavoarul...

Asta în ziua dn Sf. Dumitru, bine-nțeles. Iar noaptea, când vine bărbatul acasă, în loc să pună haina pe pat, o pune în lighean, te pomenești...

Totuși, de când e lumea, a existat și va exista o problemă a locuinței... Pe vremuri, Diogene din Sinope, poreclit Cinicul (cel care l-a încurcat și pe marele filosof Platon, care definise omul ca e un animal

cu două picioare, fără pene) Diogene luă un cocoș jumuit de pene și aruncându-l — în prezența auditoriului — în fața lui Platon! rezolvase problema cu ajutorul unui butoi ambulat...

Cam în genul asta, a rezolvat și D-l Maniu, problema mutării la... putere. Deocamdată s'a mutat pe drum în... Basarabia, în ritm de marș melancolic:

Tot pe drum, pe drum, pe drum, La putere nicidecum...

Căci d-l Vintilă s'a modernizat cu totul.

A rupt-o cu obiceiurile strămoșești. Nu se mai mută de Sf. Dumitru, ci cel mult dacă se va muta la Sf. Gheorghe! Sau poate de loc. Totuși ar fi bine să se mai mute, măcar odată, căci schimbările brusce, față de tradiție sunt periculoase...

Iar problema aceasta a locuinței, pe lângă că e grea e și... capricioasă. Căci o rezolvă, cel mai anevoios, tocmai oamenii cu știință de carte: studenții.

Pentru totdeauna va fi legată de săptămâna aceasta a Sf. Dumitru groaznica nenorocire de cale ferată dela Recea, care a cernit întreaga țară. Recea! Cuvânt predestinat, a cărei pronunțare îți infinge în spate, fiorul de ghiață al unei lame de pumnal! A venit, verificând încăodată misterul numărului trei, să complecete, împreună cu celelalte două o trinitate: Ciurea, Vitileanca și Recea!

N'am să analizez aici cauze și urmări... Din tragica întâmplare se desprinde semnificativ: taina familiei Rocca! O familie, devenită obiect de experiență a Destinului! Acuma câteva luni, a murit într'un accident de automobil, gloriosul general italian Rocca — automobilul, fiind condus de fiul său victimă accidentului dela Recea — inginerul Giulio Rocca. Nefericitul general, dacă ar fi scăpat din accident, tot și-ar fi

continuare pe pag. 2-a

Binele cu sila

de D'ASTARAC

S'a deschis sesiunea parlamentară. Cu ea odată, guvernul actual intră în al 2-lea an de când deține conducerea intereselor țării.

Nu cred să mai fi existat la noi vre-un partid mai mult atacat decât cel liberal! Pe vremea celor două partide: liberal și conservator, era combătut pe tema extremismului de stânga, un fel de bolșevism — cum i-am zice noi astăzi. Epitetele: „roșii” — „anarhisti” — „socialiști” — erau zaharicale verbale în vehementele filipice ținute la adresa lor de către conservatori. Mai pe urmă situația s'a schimbat. Din partid democrat, liberalii au ajuns în dreapta, fiindcă fireștile prefaceri politice, modernizarea concepțiilor de guvernământ, generozitatea ideilor noi, au creiat noi partide din ce în ce mai de stânga.

E un exemplu tipic de schimbare a mentalității în ultimele decenii, această înaintare în pas gimnastic spre democrație, a țării, provocând o constantă întârziere a liberalilor Programul lor rămânând același — cu mici modificări de circumstanță, — curentul popular a trecut pe lângă ei, transformându-i din pasoptiști înaintați ai vremurilor vechi în îșlicari retrograzi ai epocii telegrafiei fără fir.

Atât atacurile unora cât și opintelile celorlalți au rămas însă zadarnice. Liberalii conduc țara de 60 de ani, fără pauză.

Cum se explică acest fenomen? Foarte simplu...

Pe vremea celor două partide, liberalii se mențineau prin faptul că țineau stindardul progresului timpurilor aceleora. Se declaraseră protectorii celor mulți și cei mulți îi sperjinau.

Dar azi? Azi când lucrurile s'au schimbat? Ei, bine, azi liberalii au schimbat și ei meciul. Trămbițează mereu că sunt adevărații și unicii defensores patriae; că numai ei pun stavila pericolului comunist [prințedie tot de ei exagerată în scopuri lesne de înțeles] că ei sunt unicii oameni capabili din țara aceasta.

Eroare profundă. Mai ales în ultimul punct. Fiindcă noile partide au grupat în jurul lor

continuare pe pag. 2-a

Domnilor abonați

cari ați rămas în restanță cu plata abonamentului, vă rugăm insistent, să ni-l trimiteți cât mai urgent, prin mandat postal, la Administrația ziarului nostru, str. Apele Minerale No. 8 Piatra-N.

URMĂRILE DEMOCRAȚIEI

de T. HODOROABĂ

Progresul și evoluția omenirii nu se poate opri și ar fi cineva naiv să creadă, că ar fi în stare măcar să stingherească mersul normal. Acestea sunt legi istorice, legi naturale, bine prevăzute și bine calculate, care își urmează regulat drumul lor, zdrobind pe cei ce li se împotrivesc cu încăpăținare. Și, aceleași cauze produc aceleași efecte. Dar de vântul democrației care acum după războiu suflă cu atâta putere din cele patru colțuri ale pământului — ce am putea spune?

E un adevărat val de căldură excesivă, care în timpul verii, bănuie anumite regiuni, făcând chiar victime omenești. Firește, un rod al actualei democrații pe lângă multe altele — este și tendința membrilor

ce compun Societatea, de-a se egala pe cât posibil în ceea ce privește îmbrăcămintea și, dacă calitativ și cantitativ nu-i cu putință, căci se opun resursele, atunci forma exterioară să fie satisfăcută.

Iată de pildă, un bun de drept comun: cravata!! Și, după cum nu se poate o mâncare fără sare, o poezie fără pic de fantazie, un roman fără dragoste, un artist cu mustați și un avocat fără geantă, tot asemenea nu se poate concepe și un costum complet de haine — bine înțeles civil — fără indispensabila cravată. Ce ții bună vioara fără strune? Poate fi ea chiar a unui mare artist... Dar, nu-i numai atât. Ea-i un semn de emancipare, e semnul maturității, al bărbăției.

Priviți pe stradă atâția elevi de școală, cu șapca în cap, în sacou sau chiar cu tunică, dar descheiați la gât și prin clapele căreia apare ca un trandafir din petale: *fiducul cravatei*... Fără acesta ar fi un simplu elev de școală, pe când, dacă o vede fluturând sub bărbia rasă de... praf, i se pare că-i în ultima clasă a liceului și deci, aproape aproape, student. În tovarășia cravatei, el a călcat pe prima treaptă a maturității, poate fuma pe stradă și poate face multe la care elevul în uniformă nici nu se poate gândi fără a viola regulamentele școlare.

Biata cravată! Eri era un semn de distincțiune, și azi a ajuns un obiect de drept comun!

Eri o purtau numai boerii, profesorii, funcționarii. Azi o poartă latifundiarul milionar, ca și vizitiul său de pe capră și directorul de ban-

continuare pe pag. 2-a

Binele cu sila

continuare din pag. 1-a

toate energiile entuziaște și active, precum și aproape unanimitatea elementelor valoroase ale noilor provincii. Dacă aceștia n'au putut să-și încurce puterile, e că n'au fost lăsați s'o facă.

Atunci singura ipoteză plauzibilă e aceea care spune că liberalii se mențin la putere în virtutea inerției și prin diferite machiavelisme de culisă.

Las pe alții să judece aceste cauze. Eu mă voi mărgini să stăruiesc doar asupra unui alt motiv, cel mai puternic.

Liberalii sunt reprezentanții marelui finanț; sunt exponenții capitalismului bancar.

Evoluția civilizației a adus societatea la acest stadiu. A trecut însă mai departe. Teoriile economico-politice au făcut un pas în bine, atunci când au stabilit că adevărații stăpânitori ai economiei nu trebuie să fie intermediarii ci **producătorii**.

Pe cine reprezintă marea finanță liberală? Pe intermediari.

Deci guvernării de azi au uzurpat drepturile producătorilor, singurele reale, la conducerea treburilor publice.

Partidele noi, democrate, au strâns în jurul lor pe producătorii agricoli și industriali. Ele au dreptul la autoguvernanare. Au și cerut-o de atâtea ori și au dovedit-o prin marea lor popularitate.

Un duel nou străbate veacul nostru. Acela al autodeterminării și al dreptății pentru toți.

Rămâne să se sfărâme lanțurile greșitelor păreri care înrădăcinează în locul lor pe anumiți conducători.

Dragoste cu sila și bine cu sila, nu sunt posibile.

D'ASTARAC

Corpul Portărilor Tribunalului Neamț aduce la cunoștința celor interesați, că conform ordinului circular No. 89558 din 1928 al D-lui Ministru Justiției, Poștele se vor primi la protest până la ora 10 dimineața.

URMĂRILE

DEMOCRAȚIEI

continuare din pag. 1-a

că precum și portarul; patronul fabricii ca și lucrătorul de rând; proprietarul de automobile, ca și șoferul; stăpânul ca și servitorul; profesorul de pe catedră, ca și elevul din bancă; președintele de curte, ca și aprodul dela ușă... Cravata nu mai este astăzi un semn distinctiv; ea nu mai desparte azi clasele sociale, căci o poartă până și flăcăii satelor; o poartă intelectualii, ca și lucrătorii manuali din care mulți nici nu știu să se iscalească.

Și dacă proprietarul, copleșit de dragostea către țărani, infierbântat de căldura democrației, îmbracă la anumite zile cămașa sumanul și nădragii lui moș Ion, de ce, adică, nu și-ar pune și feciorul acestuia, cravata boierului la gât, ca să vadă cum îi șade?! — Și noi știm, că începutul este greu; urmarea vine dela sine. Nu vă scandalizați dar, de acest neînsemnat rod al democrației! Nu vedeți că și damele au îndrăgit cravata noastră?!...

Ca mini vor purta și bărbaii geantă de mină...

In lături dar, din calea democrației!

T. HODOROABĂ

RETROSPECTÂND SĂPTĂMÂNA

continuare din pag. 1-a

pierdut viața. Căci avionul, cu care avea să se întorcă în Italia, s'a aprins, înainte de a atinge pământul acestei țări și pilotul a fost carbonizat—soartă, pe care ar fi avut-o și generalul Rocca.

Azi, în accidentul acesta, moare fiul cu soția și copilul!

Tineri, bogați, viitorul le surădea luminos...

Înainte de a putea asista la parastasul părintelui (căci se duceau în Italia) Destinul i-a dus la morgadin Slatina!

Să fie Destinul așa de crud și laș încât să arunce asupra unor indivizi ispășirea greșelilor întregii omeniri?!

Mister și iar mister... Sunt întrebări în fața cărora slaba minte omenescă cedează înfrântă și în agonie, reclamă inconștientă, protecția unei puteri neînțelese...

Și cu această ocazie—nenorocirea Românilor! — Ca măsură de doliu, s'au suprimat banchetele dela serbările dela Constanța, cari aniversază 50 ani dela alipirea Dobrogei la patria mamă. Dobrogea a fost impusă

României, aproape cu sila. ca un copil urit în locul unuia propriu și frumos! Totuși, stăruința constructivă a dovedit că în 50 de ani, poate realiza minuni. Dobrogea e azi, partea cea mai principală a țării; fiind situată lângă mare, printr'ansa respiră România-Mare! Ridicarea Dobrogei e opera marelui rege Carol I, care a înțeles, cu prisosință, importanța acestui ținut.

Tot acumia își serbează și Cehoslovacia vecina și prietena noastră, 10 ani dela nașterea ei ca stat. Cel care a întreținut latent viața națiunii cehoslovace, în timpul robiei Austro-ungare și a făcut-o să izbucnească intens, când ceasul desrobirii a sunat, e marele om de stat: Masaryk. De 10 ani, acest om stă în fruntea țării sale, ca președinte de republică.

Nu se poate imagina cum ar fi înlocuibil, când el e tatăl acestei țări. Grație lui, deși Cehoslovacia e stat postbelic, azi această țară e înaintea multor țări vechi de pe continent și poate fi pildă!

V. DORNEANU

Un gazetar și o ctitorie...

Nu din dorința de a polemiza cu efebul scrib al Reformatului scriu aceste rânduri, ci numai pentru a lămurii situația nefericită în care a ajuns acest pseudo gazetar al urbei noastre. Hotărât lucru: D-l Nicol — cu dicționarul lui Șăineanu înainte — făcând-o pe gazetarul, s'a pus în serviciul aspirațiilor „ctitorului duhovnicesc” al Reformatului. În numărul din 29.X a. c. sub titlul pretențios „Non multa, sed multum”, arătând că orașul nostru are prea multe gazete, face „inquantă constatare” a navelei preoților în gazetărie, trăgând concluzia că nu este nici o legătură între amvon și presă în vulgarizarea principiilor evanghelice. Iar în ce privește producția gazetărească, constată că ziarele se războiesc între ele pentru niște motive de prioritate pe care D-sa încă nu e în stare să le priceapă, după care încheindu-și notele sale pretinde o selfeducație gazetărească. Dacă D-l Nicol ar fi un mic reporter, care își câștigă pâinea zilnică culegând date asupra scandalurilor de mahala, n'am avea nimic de zis asupra constatărilor D-sale. Când însă d-l Nicol — după declarația directorului Reformatului — își câștigă pâinea ca ofițer în armata română, situația se schimbă și atunci preoțimea care a fost jignită de atâtea ori prin notele sale din Reformatul, cu toată răbdarea impusă de misiunea ei, pentru satisfacerea adevărului, va da cărțile pe față.

Acest d. Nicol a scris câteva articole și la „Avântul”, dar pentru că directorii ziarului nostru i-au respins unele pretenții materiale, a plecat ca să brieze la Reformatul și să fulgere contra navelei preoților în gazetărie.

Și stă bietul scrib — solitar — în pustietatea ctitoriei sale și se întreabă nedumerit asupra motivelor de prioritate între ziare, dând încă și lecții de selfeducație gazetărească! Apoi bine, d-le Nicol, dacă-i vorba de prioritate între gazetele din orașul nostru, noi îi spunem răspicat, că după normele logice, în materie de comparație, ctitoria d-tale nici n'o primim alături de altarul nostru care radiază numai mireasmă națională.

Dacă te-ai mai acațat și de self-

educația gazetărească! Cine te-a pus d-le să-ți dai cu piatra'n cap? D-apoi, d-le, în această direcție, noi, ca și opinia publică, suntem în drept să te întrebăm: „Asta-i gazetărie d-le?!”

Când știi că ctitorul d-tale — întru gazetărie — cam obișnuștea a nu pomeni în pag. I-a ziarului său — cum e obligat fiecare ziar — despre actele mai naționale ce se serbează în timpul anului, frumos îți șade să dai lecții celor care și faci datoria și nu ctitorului d-tale?! la vezi, d-le emul: Reformatul a scris vre-un articol despre Dobrogea noastră? A scris ceva despre Cehoslovacia sau despre M. S. Regele Mihai? Oare poate și-a fost rușine să scrii ceva din simțire românească, asupra acestor mari evenimente?! Astea sunt moleculele presei d-tale? Asta e quintesența operei d-tale de diriguire a opiniei publice?! Dar... „Spune-mi cu cine te învătărești ca să-ți spun cine ești”...!

Cu mare părere de rău trebuie să facem și noi la rândul nostru această tristă constatare și să-ți recomandăm o selfeducație morală și națională gazetărească spunându-ți: „Doctore, rana te ipsis”!

Și pentru că se vorbește că d-l Nicol de la Reformatul e una și aceeași persoană cu un domn locotenent din garnizoana P. Neamț, pentru prestigiul scumpei noastre armate, rugăm pe D-l Comandant al Reg. 15 sau pe D-l Comandant al garnizoanei P. Neamț, să-și aducă aminte cum preoțimea a apărât totdeauna prestigiul armatei române; să citească articolul „Conștiința națională ultragiată” din No. 14 al „Avântului”, scris de un preot, iar pe de altă parte să citească și producția gazetărească a acestui domn Nicol de la Reformatul și, lăsăm la aprecierea D-nului Colonel, să judece dacă preoțimea merită aceste repetate jigniri din partea unui subaltern al D-niei-Sale. — Cu aceasta terminăm cu emulii de la Reformatul și cerem scuze ctitorilor noștri.

Expertus

Citiți și răspândiți

„AVÂNTUL”

Fără titlu

Un profesor universitar englez a făcut la Londra o originală propunere: înființarea unei catedre universitare pentru predarea — Artei de a face curte femeilor.

Ca orice propunere îndrăznească, profesorul a găsit adversari — în englezi — care au susținut că ideea e caraghioasă și fără nici o valoare practică folositoare societății.

Se prea poate, ca din unele puncte de vedere (poate din mai multe) adversarii ideii să aibă o leacă de dreptate (poate și mai multă) dar nu-i mai puțin adevărat, că pentru a face curte unei femei, există o anumită și o adevărată artă și, ca orice Artă ce se respectă, numai dela înălțimea unei catedre universitare s'ar putea preda (ar zice savantul englez).

Dacă propunerea prea învățatului englez ar prinde și dacă peste un an-doi în universitățile englezești vor exista cursuri serioase pentru predarea — Artei de a face curte femeilor — mă gândesc de pe acum la bogatul, interesantul și picantul program al acestor cursuri.

De exemplu:

— „Ce înseamnă a face curte unei femei.

Arta de a face curte. Definiția — înseamnă — scopul și mijloacele ei.

Ce vorbe să-i spui unei femei când o vezi tristă, când e veselă, când e indiferentă, când e bosumflată, când tace prea mult, când râcnește prea tare, când aruncă cu foarfecele, cu tamponul, cu mătura, etc...”

Cred că programul ar fi prea mare ca să poată fi terminat într-un an și va fi nevoie de cel puțin 3-4 ani de studii universitare.

Prea învățatul englez n'a lămurit dacă studenții aceștia vor da examene și vor căpăta diplome la sfârșitul studiilor?

Poate că vor fi, și-atunci vom auzi că sunt englezi: „Diplomați ai Artei de a face curte femeilor” n'am ce zice, strânică diplomă și frumoasă meserie! Ce vor face cu ea, nu mă interesează — treaba lor!

Moș Costache

Corpul Portărilor Trib. Neamț

Publicație de Vânzare No. 7784

Anul 1928 Luna Octombrie în 30 zile Conform Jurnalului Tribunalului Neamț secția I cu No. 6145/928, se publică în ziua de 30 Noiembrie 1928 ora 10 dimineața, se va vinde prin licitație publică la fața locului în Comuna Blăgești, Jud. Neamț averea mobilă sechestrată prin Procesul Verbal No. 3720 1928 de la Dl. Gh. N. Străjeru din acea comună, în pretenția D-lui N. Comoniță din Piatra-N. care are să compune din covoare, balerice, mese, bănci etc.

Vânzarea se va face pe bani gata, iar taxele către Stat și Portărei privesc pe D-nii Cumpărători

Portărei I. DURAC

Dos. No. 300/928

Corpul Portărilor Trib. Neamț

Publicație de Vânzare No. 7869

În baza Jurnalului Tribunalului Neamț secția I No. 6528 din 1928, se publică în ziua de 7 Noiembrie 1928 de la ora 10 m., se va vinde prin licitație publică la fața locului în comuna Războieni satul Tâmpoștii, averea mobilă proprietatea debitorului Ioan Popăda, urmărită de noi prin procesul verbal No. 3238/928, în pretenția creditorului Haim Gutman din Piatra-Neamț, și care se compune din: Căci 13.800 Kgr. ovăș netreierat: Căci 300 Kgr. grâu netreierat.

Vânzarea se va face pe bani gata, iar taxele către stat și portărei privesc pe D-nii cumpărători.

Portărei I. DURAC

Dos. No. 420/928

Automobilomania

Se spune că în județul nostru ar vreo 300 de automobile.

Automobilele nu sunt ieftine. Nu și cumpăra o mașină fără cel puțin 100.000 lei. Și totuși se cumpără așa. Multe.

Criza financiară e în toi. Negușii nu și pot achita creditorii. Stă umblă după împrumut.

Și cu toate acestea, pe un umil înțător de sat sau pe un cucernic tot de țară îl vezi trecând radios în o mașină elegantă, de te miri cum îi stă în puțință să o întrețină, aici mașina cere doar cheltueli.

Sunt niște bani foarte rău întreținuți, după noi.

Acest dor aprins de a avea o mașină nu e altceva decât un capriciu modei, asemenea rochiilor scurte, pantalonilor charleston.

Dar să lăsăm astea. Suntem în vârstă deplină libertăți omenești. Acare face așa cum îl taie capul, să-i poată cinea cere socotă.

Însă vrem să precizăm un lucru. Oricine are mașină e obligat să pună șofer, sau să învețe să o conducă la perfecție.

Mașina nu e o jucărie, pentru că e expus în orice moment, dintr-o dată de atenție, să ucizi pietonii, ba și pierzi și tu capul.

Regulamentul circulației prevede un conducător de mașină să aiba

un carnet de șofer, eliberat în urma unui examen.

Or, noi vedem la fiecare pas, prin oraș, mașini conduse de elevi de liceu, dela comerțul elementar și nu rareori și de doamne sau domnișoare. Oare toți acești amatori (amatoare, de volan să aibă carnete de șofer? Nu prea e de crezut.

Ca dovadă, săptămâne trecute, un automobil, condus de o doamnă, în două rânduri s'a izbit de trotuar, iar alta dată era să nimerească într-o clădire.

Ce fel de permis poate avea o asemenea persoană știm că se eliberează de Prefectură permise de circulație provizorie. Credem că ar trebui să se înceteze cu eliberarea lor.

Nu trebuie să se permită conducerea unui automobil decât aceluia, care, în urma unui examen, s'a dovedit apt pentru așa ceva.

Ori acest lucru prefectura nu-l poate ști.

Autoritățile polițienești și-ar face o deplină datorie dacă ar intensifica acest control al tuturor conducătorilor de mașini.

Destule accidente comite nebunia vitezei.

Ne mai trebuie oare și altele comise din pricina celor ce nu se pricep să o facă pe șoferii?

Y.

Polite Protestate

I. Calman Piatra-N.	2224
Grig. Păcuraru Păltiniș	16000
David Leiba Piatra-N.	4000
Lupu Herșcovici	1800
Gh. Petraru Piatra-N.	2000
Vasile Bizu B. Precista	10000
Th. V. Dedița	3500
Ioan P. Popa Căciulești	3500 și 4000
V. Prisacaru Săvinești	16000
V. Cioflăncă Căciulești	1600
Gh. Gh. Borș Războieni	10000
Gh. Gh. Chiriță B. Precista	5000
D. Sandu Valea lui Ion	5500
I. Gh. Neacșu Borlești	10000
D. Ruscănu Vaduri	15000
Ana Niță B. Precista	4000
I. Bărsan Căciulești	1000
V. M. Toderița Tazlău	10000
Leon Valter Piatra-N.	400
D. Nădejde	1500
Gr. și N. Manceș	2500
Gh. Agapescu	10000
Elena Popescu	5000
V. Gh. Hanganu B. Precista	6000
V. Raveica Căciulești	2500
V. Ungureanu Dobreni	5000
Ioan a Mătoaiiei Negrești	14000
Gh. C. Cucu B. Precista	5000

Trate Protestate

Janete Michelsohn	13119
Moise Zilberman	8990
Maria Horovitz	7121
Lupu Pizam	28473

COLTUL VESEL

Interview cu Sf. Dumitru

Auzisem că Sf. Dumitru a fost nevoit să mai întârzie prin meleagurile noastre pentru a rezolva un diferend ivit între chiriași și proprietari.

Distanța până la gara pe unde trece Sf. Dumitru, am făcut-o sub formă de marș cazon. Aș fi luat o cursă, însă salariul nu mi-l achitase perceptorul din cauza unei indispoziții la... casă. Ajung. Pe fereastra vagonului zăresc barba albă ca neaua a Sf. Dumitru.

— Sunt sigur. Vr'un interview.

— Chiar așa... pentru „Avântul”, zisei gâfâind ca o locomotivă din cauza marșului forțat.

— Tii, bre! Ce nenorocire...

— Vorbiți, probabil, de ciocnirea dela Recea?

— Ce ajungeau proprietarii dacă pierream? Dar să revenim la chestie. Nu pot să răspund din cauza oboselii decât la 10 întrebări.

— Cu d. Maniu cum s'a rezolvat? Mai sunt șanse de venit la putere și când?

— Cel mai târziu peste câteva zile la... Sf. Așteaptă!

— Ce ziceți despre dirijabilul doctorului Ekener?

— Era necesar d-lui Vintilă Brătianu pentru a expedia cât mai urgent la Paris, Londra, Berlin etc. consiliile de negociere a împrumutului.

— Dar despre „revoluția” d-lui Maniu ce ideie aveți?

— Că „găina care cotcodăcește prea mult nu face nici un ou”.

— Care e cel mai mare om politic român?

— Generalul Moșoiu!

— Dar cel mai slab?

— Averscu.

— Ce impresie v'a făcut alegerile din Prahova?

— La început, am crezut că votează cei dela Măruța și Socola...

— Ce credeți despre d-l Stelian Popescu și trambita „purificare”?

— S'a necat ca țiganul la mal!

— Ce fel de alegeri ar fi de preferat în România?

— Cele cu ghioaga...

— Care e cea mai mare minune a tehnicii moderne?

— Ciocnirea de la Recea!

— Ce credeți că ar fi imposibil în România?

— Să nu se mai ciocnească trenurile...

— Dar despre... Un fluerat prelung și trenul se puse în mișcare.

— Ultima întrebare, las-o pe la anul!

Uitasem să întreb pe Sf. Dumitru de ce călătorește în ultimul vagon. Probabil că se temea de vr'o nouă ciocnire...

Aurel I. Codreanu

În noaptea de 19 Oct. a. c. indiziții Ion G. Catană și Vasile G. Grosu s'au introdus în pădurea statului, în locul numit Mânza, de pe teritoriul com. Calu-lapa și au furat 5000 de dranițe proprietatea bisericii satului Negulești și lapa Șeful postului de Jand cercetează.

În ziua de 15 Oct. a. c. D-l C. Crișu funcționar la soc. forestieră Götze, s'a prezentat la postul de jand. Bistrița și a reclamat contra soc. Frații Abramovici din Vatra-Dornei, cum că ar fi furat mai mulți brazi pe cari i'a găsit în schelea Tabanul Mare, unde sunt oprite plutele soc. Abramovici. Cazul e în cercetare.

DIVERSE

În ziua de 8 N-brie a. c. se va săvârși la Biserica Valea-Viei parastasul 3 ani a Maiorului Mihai Pântea și parastasul de un an a tatălui său C-tin Pântea.

Sunt rugate rudele, prietenii, cunoștințele și camarazii Maiorului Pântea de a lua parte la slujba religioasă a parastasului.

În această, în loc de orice invitație.

În ziua de 21 Oct. 1928 pe la 6 ora pe când locuitorul Gh. Teleucă, com. Calu-lapa mergea cu căruța prin comună cu soția și 3 copii, a fost oprit și bătut grav de 5 frați ai lui, tot din aceea comună. Cazul se cercetează.

În noaptea de 18-19 Oct. a. c. pe la ora 10, a izbucnit un incendiu la locuitorului Ilie I. Platon din Căciulești. Au ars 2 case cu toate mezele lor. Focul a luat naștere din neglijența proprietarului.

În noaptea de 19 Oct. 1928 pe la ora 11 a luat naștere un incendiu la fabrica de cherestea Resitfalva din Gheș. Pagubele nu sunt mari, de aceea incendiul a fost stins la timp.

În noaptea de 21 Octombrie 1928 indiziții I. A. Bucur și fratele lui com. Calu-lapa, s'au luat la vânat cu V. C. Istrate. La un moment dat Istrate a scos un cuțit cu care a lovit pe cei doi frați. Ei au fost internați la spitalul Roznov.

MAI JOI 8 NOEMBRIE 1928

ORA 9 SEARA

va avea loc o

reprezentare de gală

— DATA DE —

PROF. WILLY

IST UNIVERSAL din PRAGA

IN FOLOSUL SOC. „PRINCIPELE

MIRCEA” SUB PATRONAJUL

D-nul și D-lui C. M. PAULADI

PRIMARUL ORAȘULUI

De vorbă cu Cernahoschi

Mă ațlam la vânătoare pe muntele Cozla.

La 3-4 m., din spate, cu cocoșele ridicate și cu pușca îndreptată spre mine, pe la ora 7 seara, apare zisul bandit Cernahoschi.

— «Ce cauți și cu cine ești?»

După ce îi răspund, s'apropie de mine, pune mâna pe pușca mea, ce era rezemată de un copac, cam la un metru depărtare, de una la ea, mă măsura cu ochii din nou și-mi spune:

— Sunt Cernahoschi, banditul, căci societatea mă vrea așa. Rătăcesc prin munți de 3-4 ani și voi mai rătăci încă mult. Nimic am nenorocit și n'am făcut nimănui nici un rău. Cu toate acestea am de ispășit 2 ani de închisoare și iată pentru ce: În timpul militariei o zi de închisoare n'am avut; dar, la urmă, pentru un rând de echipament furat de alții, am fost condamnat la un an.

Îl făceam cu drag. de eram vinovat dar ne fiind și poliția căutându-mă să mă prindă, am apucat de atunci calea codrului.

Trăiesc din mila oamenilor buni și adesea mă scobor în oraș.

Îl întrebai dacă nu se teme, iar el îmi răspunse:

— Prins nu mă dau nici mort. căci nu vreau să fac nici o zi închisoare pe nedrept.

Știu că la toate furturile și spargerile ce se fac, poliția găsește pe făptaș în mine; deci eu sunt țapul ce trebuie să ispășesc păcatele tuturor punșăilor.

Dar ia gândește-te, aici pe munte, câți bogătași nu vin la plimbare și nu-i am deci în palmă? Cu toate acestea, dela nimeni un capăt de ață n'am luat, nici nu voiu lua. Iar de voi simți că cineva vrea să mă prindă mă voiu apăra prin vărsare de sânge.

În ultimul timp, făcându-se alte spargerii și parte din hoți fiind prinși poliția a găsit de cuviință să mă a-

mestece și pe mine printre aceștia.

Deci alți doi ani de închisoare. Domnule, în acel timp eram cu mâna ruptă. O pot dovedi cu martori. Cum puteam dar să iau parte?

Trebuie să fac apel, dar nu pot, căci, de mă scobor în oraș, pun mâna pe mine. Rămân deci condamnat pe nedrept.

Apoi, oltând și arătând spre oraș, îmi spuse:

Acolo sunt adevărații hoți și punșăși ce sfidează lumea, stropind-o cu noroi cu mașinile lor luxoase. Eri umblau cu cașul după faină, iar azi ai mașini, moșii și bani pe care îi dau cu împrumut cu cașul, cântând să ia și pielea de pe datornici.

Boterii vechi s'au dus, alții noi s'au ridicat peste noapte prin muncă necinstită și hoții. Aceștia sunt bandiții societății deci ai D-voastră.

Îi suferiți? Să vă stăpânească sănatoși. Eu nu-i pot suferi. Du-te la poliție te rog și spune că sunt nevinoat.

Să faci cercetări și vor vedea că nu sunt eu cel vinovat, după cum mă acuză.

Este un polițaiu nou, pe care eu nu-l cunosc, aș vrea să vorbesc cu el dar nu știu cum.

De-l știi un om de treabă, spune-i D-ta ceace ți-am vorbit.

De nu, caută un om a lui Dumineu care să-mă scape, căci nu mă știu vinovat cu nimic.

În zare se vede venind D-l Monac, care era cu mine și ne scoborăm spre Apele minerale, conduși de Cernahoschi, care începe din nou povestea dela capăt.

C. Teofănescu

În ziua de 19 Oct. 1928 individul C. Filip din comuna Calu-lapa introducându-se în pădurea Malina, proprietatea d-lui Avocat Timotei din P. Neamț și a preotului din com. Siliștea au furat 9 metri lemne de sechestrul acelei păduri.

Toamnă bucureștiană

Sfârșit de vară, trist ca orice sfârșit! Tristețe inerentă oricărei tranziții. Deși știm că toamna e bariera spre bucuriile iernii, totuși un fior deprimant ne țintuiește în loc, în fața viitorului. E regretul că părăsim ceva obișnuit și teama în fața neprevăzutului.

Și toamna verifică un adevăr. Dacă ne-ar putea convinge că momentele nefericirii sunt trecătoare, cași ale bucuriei, viața ne-ar părea de două ori mai ușoară.

...Și nu cu sufletul ușor s'au întors școlarii din vacanță. În dogoreala amurgurilor tănuitoare s'au plămădit iubiri sfioase, torturante, pe cari — tot din nefericire — nu-și dau seama că, până la Crăciun, le va îngheța cu siguranță frigul iernii. Culoarele, sălile de clas, dormitoarele par mai spațioase, ca atunci când și-au luat adio dela ele, cu siguranța, pe care ți-o dă bucuria, că poate nu le vor mai vedea nici odată. Și totuși au revenit! Perseverența în timp a aceluiaș bănci, a aceluiaș scaune cu aceleași sgârăituri pe ele, a aceluiaș profesor cu ochelari pe catedră, te desaspezează. Ai vrea ceva nou, de care să nu se lege nimic din trecutul neplăcut. E singurul caz, când te cutremuri în fața veșniciei de statuie a lucrurilor.

...Ca o statuie crispată de vremuri doar mai întârzie în Cismigiu și la Șosea câte un moșneguș uscat, înfipt până la urechi într-un jilț de plop cojit. Pe brațe se odihnește, ca o pestelcă pestriță, ziarul deschis la «Ultima oră»...

Din copaci cu fășit de bronz îi surâde toamna, melancolic ca o dragoste târzie...

Pe fiecare bancă, sub fiecare copac s'au încheat (cel puțin câte frunze sunt el!) în fierbințeala sărutărilor, jurăminte eterne... Oh! Dacă chiar această cădere a frunzelor, n'ar fi icoana durabilității lor!

...Un măturător tolstoian — fericit — grămădește aceste frunze, fără să se întrebe vreodată, dece cad...

Câteodată, unul din acești mici solzi aurii, i se oprește, șovăind, în barbă. Atunci înjură, scuipă și-o dă jos...

...Și de jos, până sus s'au închis și nudurile, ca niște flori ofensate de o discretă adiere...

Dar moda are incontestabil capriciile ei anotimpurii. Rochiile s'au mantourile au și pe dinainte și pe dinapoi și la mâini o înfinitate de căpăcele, cari se suprapun ca foile unei verze — ascunzând niște buzunare imaginare...

Fiecare căpăcel constituie un scut în fața misterului... Și deacum, cu fiecare căpăcel ridicat, amantul va avea senzația plăcută a învingerii unei piedici, spre necunoscut...

Vedor

Citiți și
răspândiți

„A V A N T U L”

Tip. Județului Neamțu
Piatra-N. str. Alex. cel Bun 32

Repaosul duminical

O problemă de actualitate. S'a mai scris asupra ei. De ce se mai repetă? Pentru că nu se respectă. Atât timp cât infractorii legii continuă să nesocotească prescripțiile ei, conștiința zugrăvită și drepturile încălcate prin strigăte răgușite își reclamează pretențiile lor legitime.

Repaosul duminical? Un drept și o datorie. Un drept al bisericii, o datorie a credincioșilor. Un drept al muncitorilor, o datorie a patronilor. Dreptul bisericii este justificat de învierea Mântuitorului Hristos Duminică, de suferințele martirilor pentru credința în învierea lui, de practica bisericii de mii de ani.

Datoriile credincioșilor izvorăsc din legăturile dintre om și divinitate și din construcția naturii sufletești, dornică și setoasă de apa cea vie a învățăturilor Domnului.

Dreptul muncitorilor decurge din munca lor istovitoare în timpul celor șase zile lucrătoare, din truda trupului, lăsat de zădărușul zilei, iar datorie patronilor din sentimentul umanității pentru ocrotirea celor slabi, din judecata logică a faptelor, care corodind și întremare forțelor uzate și utilizate vreme îndelungată.

În materie financiară drepturile se exercează foarte ușor, datoriile se plătesc cu mare greutate. În raporturile dintre biserică și credincioși rolurile se inversează drepturile se realizează foarte greu, iar datoriile se nesocotesc cu mare ușurință.

În relațiile dintre patroni și lucrători, noțiunea drepturilor și datoriilor, privitoare la repaosul duminical, atârna de concepțiile sociale ale patronilor, de interesele afacerilor purtate și de posibilitățile de înconjurare a rigorilor legii, prin diferite pretexte și roditoare intervenții.

Că legea nu se aplică pretutindena este un fapt dovedit. Agitațiile funcționarilor de bancă din Iași, pe chestia repaosului duminical, după „Universul”, din Oct. a. e. și ale altor alte categorii de funcționari și muncitori, întăresc afirmația de mai sus

Ne doare în suflet pe noi, creștini și români, când vedem fabricile lucrând în sărbătorile mari ale bisericii noastre. Dar această durere ne covârșește, când auzim chiar despre fabricile, cooperativele românești, din inima satelor noastre pravoslavnice, ale căror ateliere funcționează în zilele oprite și de biserică și de tradiție și de hotărârile legii.

Nu înțelegem să se aplice numai jumătăți de legi. Nu se găsește nicaieri nici în litera, nici în spiritul legii, ca unele lucrări să-și suspende funcțiunea iar altele să le continue, nestingherite de nimenea.

Dacă fabrica nu lucrează, de ce atelierul rasună de bătaile ciocanelor, de ecoul nicovalelor, de scârțitul cleștelor, de mănuiul pilei și al altor alte scule, de spălătul și unsul mașinelor, când pentru toate aceste activități ar trebui să se rezerve alte crâmpie de vreme, iar nu să se răpească din odihna și din sufletul lucrătorului.

Nu greșim dacă vom afirma același lucru și despre atelierele unor fabrici din localitate.

De ce să ne mai mirăm de pasturile tuberculoze în rândurile acestor categorii de lucrători? De ce să ne mai întrebăm asupra slăbirei puterii de coeziune dintre membrii unei familii, când aceștia nu mai au o zi blagoslovită de Dumnezeu, pentru însemnarea cerului vieții familiare, prin împreună viețuire și uitarea necazurilor, cu un ceas de înălțare sufletească la biserică și alt răstimp de vreme de întâlnire prietenească și p trecoare plăcută, în societatea prietenilor și a rudelor, care mai netezesc puțin asprimile colturăse ale vieții.

Respectați timpul de odihnă și de reculegere sufletească a mulțimei și veți descoperi în lucrători nu numai niște unelte de muncă, ci niște suflete alese, adevărați colaboratori ai patronilor, în lupta pentru existență.

IRODION

Domnii abonați cari au rămas în restanță cu plata abonamentului sunt rugați a-l achita cât mai neîntârziat.

Redacționale

Domnii Nicolae Popovici și Ștefan Popovici nu mai sunt corespondenții ziarului nostru.

Ca alare legitimațiile eliberate de Redacția noastră pentru această calitate, li se anulează.

Rugăm stăruitor pe toți cei ce ne

trimit articole spre publicare să nu le facă prea lungi.

Spațiul restrâns al ziarului nostru nu ne permite publicarea unor astfel de articole.

Pe lângă faptul că din cauza unui articol lung suntem nevoiți să lăsăm afară alte articole și știri, ni se strică și aranjamentul estetic al coloanelor ziarului.

SOCIETATEA DE PAZĂ ȘI SIGURANȚĂ FIDUCITATEA

PRIMEȘTE ABONAMENTE LUNARE ȘI ANUALE 1-1 PIATRA-NEAMȚ 1-1
POSTURI ÎN RAIOANE ȘI POSTURI FIXE STR. APELE MINERALE 5

COMPLECT RENOVATĂ CU
MAȘINI ȘI LITRE NOVI

**TIPOGRAFIA JUD.
NEAMȚ**

32 — STR. ALEX. CEL BUN — 32

EXECUTĂ CU PREȚURILE CELE
MAI AVANTAJOASE
ORICE LUCRĂRI DE
TIPOGRAFIE
ȘI DE
LEGĂTORIE DE CĂRȚI

Abonamentele la „Avântul”

LA SATE LEI 120 PE AN
LA ORAȘE LEI 150 PE AN
PENTRU BĂNCI, INSTITUȚIUNI ȘI
AD-ȚII PUBLICE LEI 200 PE AN

RECLAME ȘI ANUNȚURI

cu prețuri reduse — primește
spre publicare ziarul

„A V A N T U L”

Prinderea fiorosului

bandit Agafițe

Fiorosul bandit Simion Agafițe, care se intitula, acum în ultimul timp, regele codrilor, după ce a teozizat vreme îndelungată județul nostru a hotărât să-și schimbe planul de operații și să treacă în Bucovina.

I se prinsese toți tovarășii și se lăsa să se trădărea gazdelor, de care aflase că sunt supravegheate de aproape de jandarmi.

Ca să-și câștige simpatie printre cuitori, răspândia șovonul că dăna regele codrilor, este sortit ca să depășească pe cei bogați și să scape de cei săraci dela necazuri.

Cum jandarmii erau, acum în urmă pe punctul de a-l prinde, a trecut teritoriul județului Cămpulung.

Imediat au pornit pe urmele lui țere și jandarmii îmbracați civil.

Pe când trecea peste muntele Pidrul Păltinișului înspre Șarul Doruș Agafiței a fost prins.

Pe când era escortat spre Cămpulung încercând să fugă a fost împușcat.

Marele incendiu din localitate

Sâmbăta trecută 27 Oct. cor, pe orele 11 noaptea, un violent incendiu a izbucnit la fabrica de cherestea Leușter, situată în suburbia Măraței, str. I. C. Brătianu.

Flăcările uriașe ale focului și sgomul cu care acesta mistuia materialul lemnos al fabricii, au umplut de groază populația din împrejurimi.

La răspândirea vestii a plecat imediat la fața locului postul de pompieri și poliția locală pentru a lua măsurile necesare. Au mai plecat apoi la locul sinistrului și d-l prefect L. Pșepelinschi precum și d-l magistrat Grigoriu.

După nări eforturi focul a fost stins abia dimineață. Pentru localizarea lui a dat concursul și echipa de incendiu regimentului 15.

Nu s'au putut salva decât registrele fabricii și suma de 100.000 lei de la casa de fier.

Atât fabrica, cât și materialul lemnos erau asigurate.

Accident de automobile

Joi 1 Noembrie, pe când d-l inginer Georgescu venia cu mașina d-sa pe care o conducea singur spre Piatra-N., în dreptul comunei Roznovă, rupându-se bara de direcție, mașina a deviat din drumul ei, izbindu-se cu putere de un copac de pe marginea șoselei.

Din fericire d-l Georgescu s'a ales numai cu spaima. Mașina însă a suferit grave avarii.

Afiăm cu părere de rău că d-l inginer Tăculescu Șoimaru, a cazut de la cal, pe câmpul regimentului, fracturându-și o claviculă.

D-sa se află internat la sanatoriu militar din București.

Îi dorim grabnică însănătoșire.

IOAN TURNEA
AVOCAT
Str. Cuza-Vodă No. 254
PIATRA-N.